

Sygn. akt **IC 1075/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) S.A. w B.**

przeciwko **P. D.**

o zapłatę

I. uchyla wyrok zaoczny z dnia 23 stycznia 2019 roku;

II. umarza postępowanie co do kwoty **500,00 złotych** (pięćset złotych);

III. zasądza od pozwanego **P. D.** na rzecz powoda **(...) S.A. w B.** kwotę **11.440,11 złotych** (jedenaście tysięcy czterysta czterdzieści złotych jedenaście groszy), wraz z odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie:

- od kwoty 307,62 złotych od dnia 4 lipca 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 623,33 złotych od dnia 1 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 628,85 złotych od dnia 1 września 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 641,68 złotych od dnia 1 października 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 639,86 złotych od dnia 1 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 652,42 złotych od dnia 1 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 651,06 złotych od dnia 1 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 656,82 złotych od dnia 1 lutego 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 681,67 złotych od dnia 1 marca 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 667,93 złotych od dnia 1 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 679,82 złotych od dnia 1 maja 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 679,61 złotych od dnia 1 czerwca 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 691,21 złotych od dnia 1 lipca 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 691,48 złotych od dnia 1 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 697,60 złotych od dnia 1 września 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 708,77 złotych od dnia 1 października 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 709,78 złotych od dnia 1 listopada 2019 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 430,60 złotych od dnia 1 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

IV. zasądza od powoda (...) S.A. w B. na rzecz pozwanego P. D. kwotę **993,10 złotych** (dziewięćset dziewięćdziesiąt trzy złote dziesięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. koszty opłaty sądowej od sprzeciwu, od której uiszczenia pozwany był zwolniony przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt: I C 1075/18

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. wniósł pozew przeciwko P. D. domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 36.245,08 złotych wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 4 lipca 2018 r. do dnia zapłaty, wskazując, że roszczenie wynika z weksla wystawionego przez pozwanego w dniu 22 sierpnia 2017r. na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez powoda na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 22 sierpnia 2017r.

(pozew k. 4-4v)

W dniu 23 stycznia 2019r. Sąd Rejonowy w Gdyni wydał wyrok zaoczny i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 36.245,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 lipca 2018r. do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

(wyrok zaoczny k. 31)

Pozwany wniósł sprzeciw od ww. wyroku zaocznego, wnosząc o uchylenie tego wyroku i oddalenie powództwa w całości. Pozwany zarzucił powodowi nieudowodnienie roszczenia co do zasady i wysokości, zakwestionował skuteczność zawarcia umowy pożyczki (brak umocowania dla osoby podpisującej umowę w imieniu powoda), a także możliwość domagania się przez powoda wynagrodzenia umownego i kosztów pozaodsetkowych, fakt istnienia wierzytelności wekslowej, brak wymagalności roszczenia, skuteczność wypowiedzenia umowy, a także zarzucił powodowi stosowanie w umowie klauzul niedozwolonych, w szczególności dotyczących opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia za usługę (...) pakiet” oraz prowizji i zakwestionował moc dowodową załączonych do pozwu dowodów.

(sprzeciw od wyroku zaocznego k. 44-47v)

W toku postępowania powód cofnął pozew co do kwoty 500 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

(pismo procesowe powoda z dnia 5 listopada 2019r. k. 88-95)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 sierpnia 2017r. pozwany P. D. zawarł z powodem (...) S.A. z siedzibą w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). W imieniu powoda umowę podpisał M. T..

Na mocy tej umowy powód udzielił pożyczki w kwocie 34.000 zł, z czego kwota 17.000 zł stanowiła kwotę pożyczki, a kwota 17.000 zł kredytowane koszty pożyczki w postaci: opłaty przygotowawczej w kwocie 129 zł, wynagrodzenia

pro wizyjnego w kwocie 14.871 zł oraz wynagrodzenia z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy „Twojego pakietu” w kwocie 2.000 zł.

Pożyczka miała być spłacona w 48 równych miesięcznych ratach kapitałowo – odsetkowych w wysokości po 862 zł każda. Pierwsza rata pożyczki była płatna w dniu 1 października 2017 r., zaś ostatnia rata w dniu 1 września 2021 r. Całkowita kwota do zapłaty przez pozwanego wynosiła 41.376 zł.

Pożyczka była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,94 % w skali roku. Jeśli pożyczkobiorca nie spłacił w terminie poszczególnych rat lub ich części lub innej kwoty związanej z umową, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, od którego pożyczkodawca nalicza odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 21 kc.

Zgodnie z pkt 8.1 ppkt a umowy pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany był do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Wedle pkt 8.2 umowy pożyczkodawca miał prawo wypełnić weksel in blanco, o którym, mowa w pkt 3.1 (a), na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w przypadku gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Zabezpieczenie spłaty pożyczki stanowił weksel własny in blanco opatrzony klauzulą „nie na zlecenie”. Zgodnie z deklaracją wekslową pożyczkobiorca upoważnił pożyczkodawcę do wypełnienia weksla i upoważnił go do wpisania domicyliatu i wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy wobec pożyczkodawcy wynikającemu z umowy pożyczki. Powód miał prawo do wypełnienia weksla gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

(dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 22 sierpnia 2017r. k. 96-100 wraz z harmonogramem spłaty k. 101, deklaracja wekslowa k. 7)

Pismem z dnia 2 maja 2018r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległych 2 rat pożyczki wymagalnych w dniach 1 kwietnia 2018r. i 1 maja 2018r. w łącznej kwocie 1.707,11 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki. Przesyłka została nadana u operatora pocztowego w dniu 5 maja 2018 r. Wezwanie zostało pozwanemu doręczone w dniu 29 maja 2018r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 2 maja 2018r. k. 105 wraz z potwierdzeniem nadania k. 106-108, wydruk potwierdzenia doręczenia z portalu emonitoring.poczta-polska.pl k. 109-110)

Pismem z dnia 3 czerwca 2018r. powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki gotówkowej nr (...). W piśmie powód wskazał, że na zadłużenie pozwanego składają się należności z tytułu niespłaconej pożyczki – 36.187,11 zł i umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki w kwocie 57,97 zł. Jednocześnie, powód poinformował o wypełnieniu wystawionego przez pozwaną weksla in blanco, a także zastrzegł, że w przypadku nie otrzymania zapłaty w ciągu najbliższych 30 dni, sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Przesyłka została nadana u operatora pocztowego w dniu 4 czerwca 2018r. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu w dniu 29 czerwca 2018r.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 6 wraz z potwierdzeniem nadania k. 112-114, wydruk potwierdzenia doręczenia z portalu emonitoring.poczta-polska.pl k. 115-116)

Powód wypełnił weksel na kwotę 36.245,08 zł i opatrzył go datą płatności 3 lipca 2018r.

(dowód: weksel in blanco k. 5)

Pozwany dokonał następujących wpłat na poczet umowy pożyczki:

- w dniu 3 października 2017r. w kwocie 862 zł (rata I);
- w dniu 13 listopada 2017r. w kwocie 862 zł (rata);
- w dniu 18 grudnia 2017r. w kwocie 862 zł (rata);
- w dniu 8 stycznia 2018r. w kwocie 862 zł (rata);
- w dniu 12 lutego 2018r. w kwocie 874,89 zł (rata);
- w dniu 28 marca 2018r. w kwocie 866 zł (rata);
- w dniu 22 sierpnia 2018r. w kwocie 500 zł (rata);

(dowód: potwierdzenia wpłaty k. 50-53)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony. Oceniając moc dowodową złożonych dokumentów należy wskazać, że strona pozwana kwestionowała autentyczność podpisów złożonych pod wypowiedzeniem umowy pożyczki oraz wezwaniami do zapłaty, podnosząc, że załączone dokumenty stanowią kserokopie lub wydruki i nie zawierają podpisów osób uprawnionych do działania w imieniu powódki, a jedynie tzw. faksymilie.

W ocenie Sądu powyższy zarzut należało uznać za bezzasadny. Przede wszystkim należy podnieść, iż to na stronie pozwanej – która wywodziła dla siebie skutki prawne z tej okoliczności - spoczywał ciężar dowodu, że doręczone jej odpisy dokumentów nie zostały opatrzone własnoręcznymi podpisami.

To właśnie strona pozwana dysponuje dokumentami, które jej doręczono. Skoro zatem pozwana powołuje się na brak autentyczności podpisów to powinna złożyć te dokumenty do akt sprawy. Pozostałe dokumenty w postaci umowy pożyczki, weksła, deklaracji wekslowej czy potwierdzeń wpłaty nie budziły żadnych wątpliwości, część spośród nich została złożona w oryginale, natomiast w odniesieniu do umowy pożyczki pozwany nie kwestionował, że podpis na tym dokumencie nie należy do niego.

Swoje roszczenia powód wywodził z weksła gwarancyjnego in blanco wystawionego przez pozwanego w celu zabezpieczenia roszczeń powoda wynikających z umowy pożyczki gotówkowej (kredytu konsumenckiego) zawartej w dniu 22 sierpnia 2017r., następnie wypełnionego przez powoda na kwotę 36.245,08 zł i opatrzonego datą płatności 3 lipca 2018r. W związku z powyższym podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. – Prawo wekslowe (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r. poz. 160; dalej: Prawo wekslowe). Zgodnie z art. 104 Prawa wekslowego odpowiedzialność wystawcy weksła własnego jest taka sama, jak akceptanta weksła trasowanego. Natomiast w myśl art. 28 prawa wekslowego przez przyjęcie trasat zobowiązuje się do zapłacenia weksła w terminie płatności.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany podniósł szereg zarzutów przeciwko żądaniu pozwu, także dotyczących umowy pożyczki. Jak podnosi się w judykaturze po wniesieniu środka zaskarżenia od orzeczenia, wydanego na podstawie weksła gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997r., I CKN 48/97, L.).

W przedmiotowej sprawie pozwany kwestionował m.in. umocowanie zawierającego umowę w imieniu powoda M. T. do działania w imieniu i na rzecz powoda. Powyższy zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Co prawda powód nie załączył pełnomocnictwa dla M. T., niemniej należało uznać, że doszło do potwierdzenia umowy przez powoda w sposób dorozumiany.

Zgodnie z treścią art. 103 § 1 kc jeżeli zawierający umowę jako pełnomocnik nie ma umocowania albo przekroczy jego zakres, ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Jak wskazuje się w doktrynie potwierdzenie czynności dokonanej przez fałszywego pełnomocnika jest jednostronną czynnością prawną osoby, w imieniu której czynność taka została dokonana. Ponieważ żaden przepis KC nie zastrzega dla oświadczenia woli mocodawcy o potwierdzeniu czynności fałszywego pełnomocnika wymogu zachowania określonej formy, potwierdzenie może być dokonane w formie dowolnej (np. ustnie, a nawet w sposób dorozumiany; tak trafnie SA w W. w wyr. z 23.5.2014, I ACa 1793/13, L.) nawet, jeśli potwierdzana czynność wymaga zachowania formy szczególnej (por. Konrad Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 20, 2018).

Jak wskazuje się w judykaturze jeżeli umowa jest dotknięta sankcją przewidzianą w art. 103 § 1 i 2 kc, kontrahent osoby, w której imieniu umowa została zawarta, może powołać się na nieważność umowy dopiero po odmowie jej potwierdzenia przez tę osobę lub dopiero po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego do potwierdzenia umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1997r., II CKN 431/97, L., wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2018r., I ACa 1835/16, L.).

W przedmiotowej sprawie strona pozwana nie wyznaczyła powodowi terminu do potwierdzenia umowy, toteż nie może w toku niniejszego postępowania powoływać się na zarzuty wynikające z przepisu art. 103 kc. Mało tego, strona pozwana przystąpiła do wykonywania tej umowy, a nawet spłaciła część pożyczki. Z tych względów powyższy zarzut należało uznać za bezzasadny.

W sprzeciwie od wyroku zaoczego pozwany zakwestionował możliwość domagania się przez powoda wynagrodzenia umownego i kosztów pozaodsetkowych, zarzucając pożyczkodawcy stosowanie w umowie klauzul niedozwolonych, w szczególności dotyczących opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia za usługę (...) pakiet” oraz prowizji.

Wobec podniesionych zarzutów należało dokonać kontroli incydentalnej kwestionowanych postanowień umownych. Zgodnie z treścią art. 3851 § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W myśl art. 3851 § 3 kc niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Z kolei wedle art. 3852 kc oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

W myśl art. 3851 § 3 kc niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z treścią art. 3851 § 4 kc ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje, a więc w niniejszej sprawie na stronie pozwanej. W judykaturze podnosi się natomiast, że okoliczność, iż konsument znał treść danego postanowienia i rozumiał je, nie przesądza o tym, że zostało ono indywidualnie uzgodnione. Konieczne byłoby wykazanie, że konsument miał realny wpływ na konstrukcję niedozwolonego (abuzywnego) postanowienia wzorca

umownego. Przyjęcie takiego wpływu byłoby możliwe przede wszystkim wówczas, gdyby konkretny zapis był z nim negocjowany (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 kwietnia 2011r., I ACa 232/11, L.). Wszelkie klauzule sporządzone z wyprzedzeniem będą klauzulami pozbawionymi cechy indywidualnego uzgodnienia i okoliczności tej nie niweczy fakt, że konsument mógł znać ich treść (por. wyrok Sądu Apelacyjnego Warszawa z dnia 15 maja 2012r., VI ACa 1276/11, L.).

W przedmiotowej sprawie – wbrew spoczywającemu nań ciężarowi dowodu – powód nie wykazał, że umowa w takim kształcie została indywidualnie uzgodniona przez strony. Umowa została zawarta na standardowym druku umowy, jakim powód posługuje się w ramach swojej działalności gospodarczej.

W odniesieniu do kosztów usługi (...) powód podnosił, że usługa ta została wybrana przez pozwanego we wniosku o udzielenie pożyczki. Zważyć jednak należy, iż powyższej okoliczności powód nie udowodnił, albowiem nie złożył do akt sprawy wniosku o udzielenie pożyczki, na podstawie którego możnaby zweryfikować twierdzenia powoda. Stąd brak było podstaw do przyjęcia, że usługa ta była została dobrowolnie wybrana przez konsumenta.

Dla uznania spornych klauzul za abuzywne konieczne było także ustalenie, czy klauzule te kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają jego interesy. Jak wskazuje się w doktrynie w stosunkach z konsumentami szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do wartości takich jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerowość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość. Postanowienia umów, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta, nie pozwalając na realizację tych wartości, będą uznawane za sprzeczne z dobrymi obyczajami. W szczególności w taki sposób kwalifikowane są wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron stosunku, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami umowy (por. M. Bednarek [w:] E. Łętowska (red.) System prawa prywatnego, t. 5, Warszawa 2006, s. 662-663; W. Popiołek [w:] K. Pietrzykowski (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, t. I, 2005, art. 3851, nb 7; K. Zagrobelny [w:] E. Gniewek (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2008, art. 3851, nb 9). Sprzeczne z dobrymi obyczajami będą także działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności (por. I. Wesołowska [w:] C. Banasiński (red.) Niedozwolone postanowienia umowne, w: Standardy wspólnotowe w polskim prawie ochrony konsumenta, Warszawa 2004, s. 180). Postanowienia umowy lub wzorca umownego rażąco naruszają interes konsumenta, jeżeli poważnie, znacząco odbiegają od sprawiedliwego wyważenia praw i obowiązków stron. Pojęcie rażącego naruszenia interesów konsumenta nie może być sprowadzane tylko do wymiaru czysto ekonomicznego; należy też uwzględnić niewygodę organizacyjną, nierzetelność traktowania, wprowadzenie w błąd, naruszenie prywatności konsumenta (por. wyrok SN z 6 października 2004 r., I CK 162/04, (...) 2005, Nr 12, poz. 136; wyrok SN z 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, B. (...), Nr 11). W wyroku z 13 lipca 2005r. I CK 832/04 Sąd Najwyższy stwierdził, że „w rozumieniu art. 385[1] § 1 KC "rażące naruszenie interesów konsumenta" oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast "działanie wbrew dobrym obyczajom" w zakresie kształtowania treści takiego stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku". Natomiast ocena, czy dane postanowienie wzorca umowy, kształtując prawa i obowiązki konsumenta, „rażąco” narusza interesy konsumenta, uzależniona jest od tego, czy wynikająca z tego postanowienia nierównowaga praw i obowiązków stron (nierównowaga kontraktowa) na niekorzyść konsumenta jest istotna, znacząca (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2 sierpnia 2017r., I ACa 263/17, L.).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do postanowienia zastrzegającego obowiązek zapłaty kwoty 2.000 zł tytułem wynagrodzenia za usługę (...) pakiet”, Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotowa usługa stanowiła niczym nieuzasadniony koszt, nie mający żadnego związku z faktycznymi, dodatkowymi czynnościami powoda, a także szczególnymi uprawnieniami konsumenta.

Należy zauważyć, że zgodnie z umową w przypadku nieskorzystanie przez pożyczkobiorcę z części lub wszystkich dodatkowych uprawnień w ramach „Twojego pakietu” w całym okresie kredytowania nie ma wpływu na cenę tej

usługi. Zatem, nawet, gdyby konsument w ogóle nie korzystał z tego pakietu, a powód nie byłby obciążony żadnymi dodatkowymi czynnościami związanymi z obsługą pozwanego, to konsument i tak musiałby ponieść koszty tej usługi.

W przedmiotowej sprawie nie wykazano, że pozwany korzystał z uprawnień wynikających z tego pakietu. Nadto, w treści umowy wskazano, że skorzystanie z tej usługi umożliwiało konsumentowi otrzymanie środków w przyspieszonym o 10 dni terminie. Na podstawie zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania można jednak stwierdzić, iż w ramach oferowanych na rynku produktów finansowych wypłata pożyczki zazwyczaj następuje szybciej, niż w terminie 1 miesiąca, a zatem powyższa usługa nie jest dla konsumenta żadnym przywilejem czy korzyścią w stosunku do innych produktów .. (...) świetle powyższego należało uznać, że powyższy pakiet w żadnym stopniu nie wprowadził udogodnień dla pozwanego, a stanowił jedynie podstępne zawyżenie kosztów pożyczki i wygenerował dodatkowe wynagrodzenie dla powoda. Jednocześnie, słusznie pozwany ponosił, że kwota obciążenia powinna odpowiadać okresowi korzystania z usługi, a nie całemu okresowi trwania stosunku pożyczki.

Natomiast, odnośnie wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 14.871 zł, powód nie wskazał z czego wynika tak znaczny koszt prowizji. Na podstawie zaoferowanych dowodów nie można w żaden sposób ustalić, za jakie szczególne czynności powód zastrzegł dla siebie tak znaczne wynagrodzenie odpowiadające niemalże kwocie kapitału pożyczki. Twierdzenia powoda w tym zakresie nie zostały poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami, które pozwalałyby ustalić sens przyznania profesjonalnej instytucji finansowej wynagrodzenia w tak znacznej wysokości. Zastrzeżenie tak wysokiego wynagrodzenia bez odniesienia do konkretnych kosztów nie może zostać uznane za postępowanie uczciwe i zgodne z dobrymi obyczajami.

Powód powołał się na maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, które mogą być pobierane od konsumentów (art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim). Nie mniej wysokość tych kosztów nie może być kształtowana dowolnie.

Niedopuszczalnym jest, aby firma zajmująca się udzielaniem pożyczek, wykorzystywała niekorzystne położenie pożyczkobiorcy, generując niezwykle zawyżone koszty. Zastrzeżenie pozaodsetkowych kosztów kredytu nie oznacza, że powodowi przysługiwało uprawnienie do stosowania przy umowach wzorców umownych kształtujących wzajemne prawa i obowiązki stron w sposób niezgodny z zasadami współżycia społecznego. Zamieszczony w ustawie matematyczny wzór nie może stanowić sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych przez dodawanie do kwot nieuzasadnionych kosztów i nie może korzystać z ochrony prawnej.

Podkreślić należy, iż postanowienia dotyczące prowizji jak i wynagrodzenia za dodatkową usługę (...) nie dotyczyły głównych świadczeń stron. Suma 34.000 zł nie mogła stanowić kwoty pożyczki, gdyż nigdy nie doszło do skutecznego zobowiązania się przez powoda do przeniesienia własności tej kwoty pieniędzy na pozwanego jako pożyczkobiorcę. Wobec tego część należności z tej sumy tj. kwota 17.000 zł, stanowi opłaty, świadczenia uboczne, dodatkowe. Świadczeniem głównym jest kapitał pożyczki w kwocie 17.000 zł.

Natomiast, Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za niedozwolone postanowień dotyczących opłaty przygotowawczej w kwocie 129 zł. Zdaniem Sądu, wysokość tej opłaty nie jest wygórowana i niewątpliwie mieści się w granicach kosztów, jakie instytucja finansowa ponosi w związku z zawarciem umowy (przygotowanie dokumentów, obsługa wniosku, amortyzacja materiałów i urządzeń biurowych etc).

W związku z powyższym Sąd doszedł do przekonania, że powód może domagać się zapłaty kwoty 17.129 zł, co stanowi sumę kapitału pożyczki (17.000 zł) oraz opłaty przygotowawczej (129 zł). Zważywszy, iż pozwany spłacił raty w łącznej kwocie 5.688,89 zł, to należało uznać, że aktualnie do zapłaty pozostaje kwota 11.440,11 zł. W pozostałym zakresie co do należności głównej powództwo należało uznać za nieuzasadnione.

Zważywszy, iż kwota kapitału, od której powód wyliczył odsetki umowne w harmonogramie spłaty, została określona przez powoda nieprawidłowo wobec abuzywności części klauzul umownych, to należało odsetki odnieść do kwoty kapitału określonej stosownie do powyższych ustaleń. W związku z powyższym Sąd zasądził odsetki od każdej z rat wymagalnych w okresie od lipca 2018 r. do grudnia 2019r., a więc do daty wyrokowania. W przypadku raty za miesiąc

lipiec 2018 r. Sąd uwzględnił tylko nieuiszczoną część raty kapitałowej. Zważyć bowiem należy, iż suma rat w części obejmującej część kapitałową od początku trwania umowy do dnia 1 lipca 2018r. wynosi 5.996,51 zł.

Uwzględniając, że pozwany wpłacił łącznie kwotę 5.688,89 zł należało uznać, że zaległość pozwanego z tytułu raty lipcowej wynosi tylko 307,62 zł.

Natomiast, w przypadku raty za grudzień 2019r. Sąd zasądził odsetki od kwoty 430,60 zł. Sąd miał bowiem na względzie, że suma rat w zakresie obejmującym część kapitałową za okres od 1 października 2017 roku do 1 grudnia 2019 roku wynosiła 17.419,06 zł. Natomiast, różnica pomiędzy sumą rat (17.419,06 zł) a kwotą należną (17.129 zł) wynosi 290,06 zł. Zatem wskazaną w harmonogramie spłaty ratę w kwocie 720,66 zł należało pomniejszyć o kwotę 290,06 zł, która przekraczała wysokość należnego kapitału. Sąd uwzględnił daty wymagalności poszczególnych rat wskazane w harmonogramie spłaty. Umownie określona stopa procentowa odsetek nie budziła wątpliwości Sądu, albowiem odpowiada ona wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie określonych w art. 481 § 21 kc.

Pozostałe zarzuty podniesione przez stronę pozwaną były bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Podkreślić bowiem należy, iż nawet w przypadku braku prawidłowego wypowiedzenia umowy, poszczególne raty stałyby się wymagalne zgodnie z harmonogramem spłaty. Natomiast, wobec braku spłaty całości zobowiązania – określonego we wskazany powyżej sposób – pozwany byłby zobowiązany do zapłaty wymagalnych, a niezapłaconych rat pożyczki, co uzasadniałoby częściowe uwzględnienie powództwa. Podkreślić przy tym należy, iż na dzień wyrokowania wymagalna była już cała kwota kapitału tj. kwota 17.129 zł.

W świetle powyższego powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie. Stąd, na mocy art. 347 kpc Sąd uchylił wyrok zaoczny, natomiast na mocy powołanych powyżej przepisów, Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 11.440,11 zł wraz z odsetkami umownymi od wskazanych szczegółowo kwot.

Natomiast, wobec częściowego cofnięcia przez powoda pozwu w zakresie kwoty 500 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, na podstawie art. 355 kpc w zw. z art. 203 § 1 i 3 kpc, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie. Oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 kpc Sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 kpc. Zważyć bowiem należało, iż strona powodowa wygrała niniejsze postępowanie w 33 %, zaś strona pozwana w 77 % i w takim stosunku należy się każdej ze stron zwrot kosztów od przeciwnika. Koszty strony powodowej stanowiły opłata sądowa od pozwu (1.813 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) – w łącznej wysokości 5.430 zł, z czego należy mu się kwota 1.791,90 zł. Z kolei koszty strony pozwanej stanowiły koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.617 zł, przy czym należy się jej zwrot od przeciwnika kwoty 2.785 zł. Po wzajemnym skompensowaniu należności stronie pozwanej należała się od powoda kwota 993,10 zł.

Natomiast, koszty opłaty sądowej od sprzeciwu od wyroku zaocznego, od której pozwany został zwolniony, Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.